

Astrid Joosten is a woman with shoulder-length brown hair, smiling warmly. She is wearing a long, dark brown leather coat with a thick fur collar and matching leather pants. She is also wearing light-colored, knee-high boots. The background is a snowy outdoor setting with trees and a blurred car in the distance.

Astrid Joosten (51) begon in 1983 als omroepster bij de *Vara*. Ze heeft sindsdien talloze tv-programma's gepresenteerd, waaronder *Jongbloed & Joosten*, *De show van je leven*, *Oog in Oog* en sinds 1991 *Twee voor twaalf*. Dit jaar presenteert ze opnieuw een serie van *Alles draait om geld*. Ook schreef ze boeken over wijn en over de liefde. Eind februari verschijnt haar interviewbundel *Onmogelijke liefdes* (uitgeverij Prometheus, € 15). Astrid woont met pianist/componist Willem Ennes in Amsterdam. Meer informatie: www.astridjoosten.nl.

Astrid Joosten over het waarom van buitenechtelijke relaties

'Het is • verslavend om minnares te zijn'

In 2002 schreef Astrid Joosten *Verboden liefdes*. Een boekje met interviews met minnaressen. Deze maand verschijnt het vervolg: *Onmogelijke liefdes*. Daarin vertellen dezelfde vrouwen hoe het verder is gegaan én komt ook een aantal bedrogen echtgenotes aan het woord. Margriets Joke Tromp interviewde Astrid Joosten.

Een tweede boek hierover roept meteen de vraag op: vanwaar die interesse?

E“Dat vroeg men mij bij het eerste boek ook. En of ik er zelf ervaring mee heb. Het antwoord is ‘nee’. Het eerste boek was een gevolg van een tv-programma van mij uit die tijd waarin elke week een andere relatie centraal stond. Moeder-en-dochter-, vriendinnenrelaties, en zo wilden we ook het thema buitenechtelijke relaties behandelen. Mensen die erover konden praten waren er genoeg, maar niemand wilde met zijn gezicht op de televisie. Toen bedacht ik: als ik die mensen anoniem interview en hun verhalen in een boek breng, kan het wel. Daar kwam bij dat ik twee vriendinnen had met een buitenechtelijke relatie. Eén vriendin had die relatie inmiddels verbroken, de ander zat er nog middenin. Ik had haar verhalen uitentreeuren gehoord, had al haar tranen gezien, dus ik wist met wat voor grote emoties zo’n relatie gepaard gaat. Ik wilde alleen vrouwen met een echt langdurige relatie als minnares interviewen voor het boek. Het was opvallend hoe gemakkelijk ik die vond. Als het anoniem kan, willen de meeste vrouwen er graag over vertellen. Vooral omdat hun familie en vrienden hun verhalen inmiddels een beetje beu zijn. Daar hebben die vrouwen wel begrip voor, maar het maakt ze ook een beetje eenzaam.”

De omgeving zegt misschien ook: 'Houd er toch mee op. Die man gaat nooit scheiden. Je laat je gebruiken.'

"Ja, en ze maken het ook vaak uit. Maar die relaties gaan altijd weer aan omdat ze het met hun verstand uitmaken, niet met hun hart. En dat geldt voor de andere partij, hun minnaars, ook. Ze blijven krampachtig bij elkaar weg, spreken af: 'We bellen elkaar niet.' Maar na een of twee jaar slaat de vlam weer in de pan."

De minnaressen

Je schreef dat zeventig procent van de minnaressen blijft hopen dat haar lover uiteindelijk toch zijn vrouw zal verlaten, maar dat slechts een tot twee procent van de

mannen dat ook werkelijk doet. Klinkt behoorlijk triest.

"Het is ook triest. Die mannen scheiden binnen een paar maanden of nooit meer. Maar dat weten die vriendinnen natuurlijk niet als ze eraan beginnen. Ze begrijpen het ook niet. Denken: hij heeft een slecht huwelijk – wat trouwens niet altijd zo is – dus het is een kwestie van tijd voordat hij uit dat huwelijk stapt. Maar mannen zitten anders in elkaar dan vrouwen. Als wij vrouwen niet meer gelukkig zijn in een relatie, stoppen we ermee. Dat heb ik ook gedaan toen ik niet meer gelukkig was in mijn vorige huwelijk. Maar mannen kunnen dat niet. Die willen vaak een ander geen pijn doen, voelen zich verantwoordelijk voor het

ze met hun eigen vrouw niet meer op hetzelfde niveau kunnen praten omdat ze uit elkaar zijn gegroeid."

De bedrogen echtgenotes

De vrouwen die een relatie hebben gehad met een gebonden man zeggen allemaal: 'Nooit meer een getrouwde man voor mij.' Maar dat zeggen ze achteraf. Het minnaressenbestaan is namelijk heel verslavend. De emoties in zo'n relatie zijn zo groot. Het is altijd onstuimig en al die emoties vinden hun ontlading in de seks. Daardoor is het ook zo intens. Dat is het aantrekkelijke ervan. Het is altijd zondag als hij komt, je hebt nooit hoofdpijn, je hebt altijd zin. Wauw, hij is er.

Marijke geldt dat zeker. Absoluut liefde.

Die Hans is nu overleden, maar tot zijn dood zijn Marijke en hij altijd maatjes gebleven."

Marijke vertelt dat Hans al voor zijn relatie met Yvonne een keer een 'scharreltje' had. Dat vond ze toen geen probleem. Veel vrouwen lijken toch bewust een oogje toe te knippen als hun man vreemdgaat. Is je duidelijk geworden waarom?

"Uit angst, denk ik. Een van de mannen vroeg ik: 'Wist je vrouw er niet van?' Hij zei: 'Ik vermoed van wel, want ze maakte weleens toespelingen. Maar er werd nooit doorgevraagd.' Volgens die man keek zijn vrouw het gewoon aan. Zo van: als hij voor mij en de kinderen blijft zorgen, laat ik het zo. Zolang het hun eigen situatie maar niet in gevaar brengt."

Die vrouwen tolereren het misschien ook omdat ze de status die ze hebben vanwege de functie van hun man of de luxe waarin ze leven niet willen opgeven?

"Dat is het niet altijd. Die mannen zijn lang niet altijd rijk, hoor. Het is ook de angst om als gescheiden vrouw alleen te komen staan. Het idee: dan moet ik er-

'Als wij vrouwen **niet meer gelukkig zijn** in een relatie, stoppen we er mee. **Mannen** zitten **anders** in elkaar'

gezin. Een ander verschil met vrouwen is dat mannen meestal pas opstappen als ze een ander hebben."

Er zijn ook mannen, lees ik in jouw verhalen en hoor ik ook om me heen, die wel meteen zeggen: 'Ik zal nooit scheiden, want de zaak...' Of: '...want mijn kinderen, want ik houd ook van mijn vrouw.'

"Dan zeggen die minnaressen: 'Dat is prima, hoor.' Maar later raken ze dan toch teleurgesteld. Je kunt zeggen: 'Daar hebben ze dan toch zelf voor gekozen,' maar dat is niet zo. Er is niet één vrouw die bewust een langdurige relatie met een gebonden man zoekt. Het begint altijd als een kleine romance. Ze komen een leuke vent tegen, gaan er een paar keer mee uit, gaan ermee naar bed en als ze dan horen dat hij getrouwd is, denken ze: oké, dan hebben we het twee maanden leuk en dan is het klaar. Maar na vier maanden zien ze elkaar nog steeds, en na zes maanden ook en na een jaar nog steeds. Het sluipt erin dat ze zijn minnares worden. De verliefdheid gaat over in houden van en dan worden het – dat lees je ook in mijn boek – echt heel grote liefdes. Mensen die elkaar niet meer kunnen loslaten. Die een enorm hechte relatie krijgen en alles met elkaar bespreken. De mannen die ik heb geïnterviewd, zeiden dat ook: 'Mijn vriendin weet beter wat me echt bezighoudt dan mijn eigen vrouw.' Met die vriendin hebben ze boeiende gesprekken, terwijl

En dan wordt er ook gevreeën dat de vonken ervan af vliegen. Daar kun je als echtgenote niet tegenop."

Fragment uit *Onmogelijke liefdes*, het verhaal van Marijke. Haar man Herman heeft al 24 jaar een relatie met Yvonne.

"Ik was (in het begin, red.) heel boos en verdrietig en maakte veel ruzie met Hans, wat hem alleen maar naar haar toe dreef. Ik stelde voor dat we zouden scheiden, maar dat wilde Hans niet. Hij voelde zich nog erg verbonden met ons en wilde alles in feite laten zoals het was. Ik smiet hem voor de voeten dat hij een slappeling was die niet wilde kiezen. In werkelijkheid kon hij geen weerstand bieden aan haar, noch aan mij. Hij was een verscheurd mens.

Niet dat ik daar toen veel oog voor had, dat besef kwam later pas. Hoe dan ook, we scheidden niet. Diep in mijn hart wilde ik dat ook niet. Want dan zou ik hem echt kwijt zijn. Hij woonde niet langer bij mij, maar deels op zichzelf en deels bij haar. Een vriend raadde mij aan gewoon te blijven wachten, dan zou het wel overwaaien. Daar hoopte ik op. Ik wist toen nog niet dat deze situatie de rest van mijn leven zou voortduren."

Heb je een antwoord gekregen op de vraag waarom veel echtgenotes een buitenechtelijke relatie accepteren?

"Omdat ze stapelgek zijn op die man. Voor deze

Astrid Joosten in het kort.

Trouw of ontrouw? "Liever verbintenissen met mensen."

Vijftig of dertig? "Vijftig. Ik ben op mijn vijftigste gelukkiger dan ik op mijn dertigste was. Vooral omdat ik nu ook in de liefde gelukkig ben. Ik zit vol energie, maak nog steeds plannen voor nieuwe projecten, ik schrijf een boek of volg een studie vinologie of verzin nieuwe tv-programma's."

Presenteren of acteren? "Ik heb ooit in een film gespeeld en mocht er nog een keer een film langskomen, dan zou ik het beslist doen. En ik heb twee jaar meegedaan aan de kerstshow van Karin Bloemen. Karin is een van mijn beste vriendinnen, dus onder haar begeleiding durfde ik het aan. De eerste avond dat ik

moest zingen deed ik het natuurlijk in mijn broek van angst. Maar uiteindelijk is presenteren meer mijn ding. Dat doe ik het liefst."

Talkshow of quiz? "Talkshow. Ik ben dol op *Twee voor twaalf*, maar ik doe het al zo lang dat de uitdaging in iets nieuws ligt. Ooit nog een talkshow doen, *late night*, elke werkdag, dat zou ik fantastisch vinden."

Kleding: kleur of zwart? "Zwart. Dat is al lang zo en dat blijft zo."

Zon of sneeuw? "Zon. Ik houd niet van de kou, ik ga nooit skiën, doe mij maar een strand."

Bitchy of lief? "Ik ben *bitchy* als ik ongeduldig ben, iets twee keer moet uitleggen ofzo. Dat is natuurlijk vooral thuis. Thuis laat je je eerder gaan dan elders. Maar ik ben vaker lief, denk ik. Althans, dat probeer ik wel te zijn."

gens anders gaan wonen. En hoe moet het dan met de kinderen? Daar raken ze van in de war. Ze willen dat alles hetzelfde blijft.”

Zijn het vaak vrouwen die naast hun gezin geen baan hebben?

“De vrouwen die het tolereerden, hadden inderdaad geen baan. Zijn in die zin toch de wat meer afhankelijkke vrouwen die geen eigen leven hebben. Als dat gezin wordt opgeheven, trekken ze dat niet.”

Het opvallende in het verhaal van Marijke is dat zij haar man nog wel geregeld spreekt als hij al bij Yvonne woont, maar dat Yvonne dat dan weer niet mag weten. “Omdat Yvonne die ex-vrouw als bedreiging ziet.”

Nogal paradoxaal: eerst is de minnares een bedreiging voor de echtgenote en als de man heeft gekozen voor de minnares geldt de jaloezie andersom.

“Omdat de vriendin bang is dat hij teruggaat naar zijn ex. Het is maar net wie op dat moment de hoofdvrouw is geworden. Zo werkt dat. In dit nieuwe boek staat een interview met een echtpaar dat dertig jaar getrouwd was toen hij verliefd werd op een ander. Zijn vrouw wilde dat hij een keuze maakte. Zijn vriendin wilde dat ook. Hij is bij zijn vriendin gaan wonen, maar hield nog wel contact met zijn vrouw, ook al vond die vriendin dat niet leuk. Na tien jaar is hij weer teruggegaan naar zijn ex-vrouw. De relatie met die vriendin was een paar jaar leuk, zei hij, maar daarna zag hij in dat het een vergissing was. Nu woont hij alweer vier

belazerd en dat je, als je erachter komt, die film in je hoofd gaat terugspoelen: o, dus toen wij dat leuke weekend in Parijs hadden dat zo romantisch leek, was hij dus ook al met haar. Dat lijkt me zo erg.”

Relatietherapeuten adviseren vaak aan mannen en vrouwen: als je vreemdgaat en je wilt je huwelijk niet opbreken, vertel het dan niet.

“Dat geldt vooral als het een eenmalig iets is, een slip-pertje dat verder van geen betekenis is. Dan kun je

‘De minnares houdt altijd het gevoel: **hij woont nu wel bij mij, maar heb ik hem ook écht?**’

jaar met zijn vrouw samen. Zij is zijn vriendin op straat nog een keer tegengekomen. Die beet haar toe: ‘Heb je nu je zin?’ Vrouwen in zo’n situatie zijn echt concurrenten. Ook als hij kiest voor de minnares, houdt zij altijd het gevoel: hij woont nu wel bij mij, maar heb ik hem ook écht? Of zit hij voor een deel met zijn hoofd en hart nog bij zijn vrouw?’

In wiens schoenen zou jij liever staan: die van de minnares of de bedrogen echtgenote?

“Het zijn natuurlijk allebei geen benijdenswaardige posities. De een houdt van een man die ze niet kan krijgen en de ander houdt van een man die ze moet delen. Vind ik ook niet aantrekkelijk. Het ergst zou ik het vinden als het in het geniep gebeurt. Dat je wordt

inderdaad met opbiechten veel ellende veroorzaken, dus dan valt daar wel iets voor te zeggen. Maar zodra het echt een verhouding begint te worden en hij het geheimhoudt, zou ik me als vrouw enorm belazerd voelen.”

Kun jij je voorstellen dat je van een man blijft houden die naast jou een andere vrouw heeft en dat niet geheimhoudt?

“Ik zou misschien wel van hem blijven houden, dat is nou eenmaal niet zo goed te sturen, maar ik denk niet dat ik bij hem zou blijven. Maar dat weet je pas als je ervoor staat. Als je moet kiezen: of ik ben hem helemaal kwijt of ik heb hem nog een beetje... Ik weet niet wat ik zou doen.”